

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 21.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4764** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „ХОТЕЛ ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ АД, подадена от изпълнителния директор В. Ф., срещу Решение № 000030-3856/14.04.2022г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал.5 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 200 000 лева.

Жалбоподателят „ХОТЕЛ ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ АД обжалва решението на изпълнителния директор на НАП изцяло като незаконосъобразно. Сочи, че дейността на дружеството се облага по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) и в тази връзка се позовава на чл.30, ал.7 от ЗХ, която изключва събирането на таксата по ал.5. Поради това е поискал възстановяването на платената такса по чл.30, ал.5 от ЗХ, като ответникът незаконосъобразно му е отказал това с оспореното решение. Претендира разности.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите /НАП/ в придружително писмо чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е

основателна.

Установени факти:

Дружеството „ХОТЕЛ ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ АД е подало искане с вх. № 26-X-201 от 23.09.2021г. за продължаване срока на лиценз с 10 години за организиране на хазартни игри в игрално казино с адрес в [населено място],[жк], хотел „И.“. По искането е издадено решение № 000030-710 от 25.01.2022г., с което е продължен лицензът за срок от 10 години.

Видно от представено по делото платежно нареждане от 19.04.2022г., дружеството е заплатило сумата от 200 000 лв., като за основание на плащането е посочено: „чл. 30, ал.5 от ЗХ“.

С искане от 08.04.2022 г., жалбоподателят е поискал от изпълнителния директор на НАП С. да му бъде възстановена сумата от 200 000 лв. като недължимо платена. Изложил е съображения за това, че таксата по чл. 30, ал.5 от ЗХ е недължимата на основание ал.7, тъй като дружеството се облага с алтернативен данък по реда на ЗКПО.

С Решение № 000030-3856/14.04.2022 г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.5 ЗХ в размер на 200 000 лв.

Правни изводи:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП в рамките на материалната му компетентност по чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания.

Не се установяват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната на административния акт.

Решението е издадено обаче при неправилно приложение на материалноправните разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл. 30, ал.5 от ЗХ е нова и е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 69 от 04.08.2020 г. Със същото изменение на закона е приета и разпоредбата на ал.7, предишна ал.5.

Държавата може да събира само данъци и такси, установени със закон - чл.60, ал.1 от Конституцията на РБ. Изискването публичните задължения да са установени със закон означава те да бъдат ясни и точни, което изключва разширителното им тълкуване или прилагането им по аналогия. В случая съществува стълкновение между таксата по ал.5 и алтернативното данъчно облагане по ал.7 на чл.30 от ЗХ. Разликата между двете публични задължения е в това, че таксата е за конкретна услуга, която държавната администрация предоставя на лицето, а данъкът е върху определено имущество, доход или за определена дейност без държавата да престира конкретна насрещна услуга. В този смисъл последващият надзор, който органите на НАП осъществяват върху хазартната дейност, извършвайки задължителните проверки, не може да се определи като услуга, която държавата извършва на организаторите на хазартната дейност. За разходите на администрацията по законово вмененото й задължение за извършване на надзор е въведено данъчното облагане по чл.245 от ЗКПО. По тези съображения събирането на таксата по ал.5 едновременно с

алтернативния данък по ЗКПО е недопустимо.

Предвид изложеното, оспореното решение се отменя на основание чл.146, т.4 от АПК поради противоречието му с материалния закон, като преписката се връща на органа за ново разглеждане.

Разноски:

При този изход на спора ответникът следва да заплати направените и претендирани от жалбоподателите разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 12650 лева и държавна такса в размер на 50 лева, с оглед направеното възражение за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-3856/14.04.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на „ХОТЕЛ ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ АД със седалище в [населено място] сумата от 12 700 (дванадесет хиляди и седемстотин) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: